

OVIDIU BUFNILĂ

— Joacă odată omule! spuse Orlando suflîndu-şi nasul într-o batistă albă.

Luzo îl privi dînd din umeri. Orlando se apropie de el, luîndu-i bila din mînă. O cîntări o clipă:

— E cu siguranţă mai grea decît celelalte. Gruba, ai habar de asta? Gruba spuse că nu.

— Cred că ar fi mai bine s-o schimb, îşi dădu cu părerea Luzo.

— Ce naiba băieţi?! Nu putem trece de turul ăsta? se înfurie Gruba.

— Am impresia că voi nu vreţi acest lucru! strigă Luzo.

— Joacă liniştit. Nimeni nu are nimic cu tine.

— Nu mai pot. Aţi mai văzut voi pînă acum o asemenea bilă? Gruba, n-ai jucat tu cu ea turul trecut?

— Nicidecum! O văd pentru prima oară!

— Atunci bila a venit singură? Vă puteţi imagina o bilă de popice care să umble singură prin sala asta?

— Să jucăm mai departe, propuse Orlando.

— Încă una! strigă Gruba, arătînd cu degetul înspre podea.

— Să nu ne pierdem cu firea, spuse Luzo. Să spunem că au fost de la început aici şi cu asta basta...

— E vie! şopti uimit Gruba ridicînd bila.

— Ai înnebunit?

— Eu zic să ne ducem acasă...

— Răsuflă! Auziţi-o cum răsuflă! strigă Gruba.

— Cineva se joacă cu noi!

— Unde sîntem?!

Se aflau în sala de popice, sala de popice era într-un oraş, oraşul pe o planetă, planeta într-un sistem solar, sistemul într o galaxie, galaxia într-un univers şi universul nu era alt ceva decit o bilă pe care un jucător o cerceta curios, în timp ce ceilalţi îl îndemnau nerăbdători să continue jocul.